

BEYAZ YILAN

Henüz yedi yaşındaydı. O'nu çok merak ediyordu. Babası gibi O'nu elinden tutmak, kibriti "çak" diye çakmak ve O'nu dudakları arasına almak, gün geçtikçe büyük bir arzu haline geliyordu. Ama babası O'na yaklaşmasına izin vermiyor, zararlı olduğunu söylüyordu. Bu yasağın onun için hiçbir anlamı yoktu. Çünkü babası da O'na dokunuyordu. Üstelik babası ondan tecrübeli ve akıllıydı. Nasıl olur da zararlı bir şeyi kullanırdı.

O'nu bir gün büyükler gibi dudaklarında tutmak için hep fırsat kolluyordu. Acaba bir gün kendisi de o güzel paketlerden birine sahip olabilecek miydi? Çıkarıp etrafındakilere ikram edebilecek miydi? Bunları düşündükçe içindeki arzu daha da alevleniyordu.

Ve bir gün kimsecikler evde yoktu. O ise masanın üzerinde güzel paketiyle bir kibrit kutusunun yanında öylece duruyordu. Bir tanesini alsa mıydı acaba? Ya yakalanırsa... Fakat "bu kötü bir şey olmamalı" diye geçirdi içinden. Ne de olsa babası da O'nu kullanıyordu. Yaklaştı, eline aldı. Paketin ağzı açıktı. Aceleyle içinden bir tanesini alıverdi. Kibriti de alarak tuvalete kaçtı. İçi heyecan ve korkuyla karışık hislerle doluydu. "Çakkk" diye yaktı kibriti, -tıpkı babası gibi- O'nu yavaşça dudaklarının arasına aldı, ateşi yaklaştırdı ve O'nu içine çekmeye başladı. Birden boğulacakmış gibi oldu; ama birkaç denemeden sonra normale döndü. Artık babası gibi içebiliyordu. Sanki büyümüş, daha önemli biri olmuştu. Bunu daha sonra birkaç kez daha denedi. Daha sonra fırsat bulduğu her yerde O'nu içmeye başladı.

Artık O, onun dostu olmuştu. Okulda O'nu gururla gösteriyor, arkadaşlarını da denemeleri için teşvik ediyordu.

Bir zaman sonra O'nun tiryakisi olmuştu. İçmediği zamanlar başına ağrı giriyor, dişleri sızlıyordu. Ancak bunların O'ndan kaynaklandığını kabul etmiyor, O'nun eksikliğinden dolayı olduğunu savunuyordu. Aslında bunları kendisi değil, O ona savundurtuyordu. Daha sonra da hep O'nun dediği oldu.

O'nun en kalitelisini alıyordu. Bazen para bulamıyor, türlü türlü yalanlara başvurarak ailesinden para koparıyordu. Bazen de çalıyordu. O'nun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyordu. Ah O ne güzel bir şeydi onun için! Ve bir o kadar da hain. Fakat o bunun farkında değildi.

Yaşı ilerledikçe onu dostundan koparmak daha da zorlaşıyordu. Dostunun saydamlığından olsa gerek onda bıraktığı zararları hiç fark etmiyordu. Dostunun beyaz bir yılan olduğunu göremiyordu. Bu yılan onun ciğerlerinden besleniyor, onları parça parça bitiriyordu. Beyazdı ama bıraktığı izler kapkaraydı. Ciğerlerinde, dişlerinde, dudaklarında hep o beyaz yılanın bıraktığı kara izler vardı.

Doktorlar O'nun kalitelisinin daha zararlı olduğunu söylüyorlardı. Çünkü kaliteli olanın dumanı daha hafif olduğu için ciğerin en küçük deliklerine bile girebiliyormuş.

Nihayet çevresindekilerin O'nun zararlı olduğu hakkındaki görüşlerine katılmaya başladı. Çünkü sürekli öksürükten, balgamdan, rahat nefes alamamaktan bıkmıştı. Birkaç kez bırakmayı denemiş; ama başarılı olamamıştı. Bu sefer kararlıydı. Vazgeçmeliydi O'ndan. Sağlıklı bir yaşam için bunu yapmak zorundaydı. Fakat, kararına sadece iki gün sadık kalabildi. Üçüncü gün dişlerinin ve başının ağrısı dayanılmaz bir hâl almıştı. O'nu içip içmeme konusunda nefsiyle savaşıyordu. Maalesef savaşı kaybeden yine kendisi oldu. Çünkü vücudu direnemiyordu.

Otuzaltı yaşında akciğer kanseri olduğunu öğrendi. Artık iki kara ciğeri vardı. Kırkbeş yaşında sol bacağını kaybetti. Ama hâlâ O'ndan kopamıyordu. Beyaz yılan onu öyle bir sarmıştı ki çözmek imkansızdı.

Bir gece şiddetli bir şekilde öksürürken ağızından kara kara dumanlar çıkmaya başladı. Bu siyah dumanlar şekillendiğinde, O'nun yıllarca içine çektiği beyaz yılan olduğunu fark etti. O beyaz yılan şimdi karşısında elindeki keskin bir tırpanla kapkara bir cellattı. Ondan kalan son şeyi -ruhunu- alacaktı.

O güzel kutu içindeki şeylerin dumanını, insan içine çekerken O'nun zararlarını düşünmeli. Düşünmeli beyaz da olsa yılanın dost olmayacağını.

Her ne kadar sigaranın kağıdı "beyaz", paketi "güzel" de olsa içindeki tütünün "simsiyah" olduğunu unutmamalıyız.